

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednaříkové v právní věci žalobce **TAMBU s.r.o.**, sídlem v Českých Budějovicích, Větrná 72, zast. Mgr. Ing. Magdalénou Královou, daňovou poradkyní, sílem v Českých Budějovicích, Krajinská 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 8. 2016, čj. 37719/16//5300-22444-706385, **t a k t o :**

Žaloba se zamítá.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 25. 10. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016, čj. 37719/16//5300-22444-706385, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2015.

V žalobě se poukazuje na to, že jádro problému spočívá v posouzení místa dodání zboží. Správce daně vyšel ze zjištění, že modrý mák byl nakoupen u společnosti VOPOL a konečným odběratelem zboží byla společnost K-EKO TRADERS. Spornou zůstala účast společnosti SUMECO. Úsudek o tom, že společnost SUMECO převzala zboží v tuzemsku,

nahlíží žalobce jako nesprávný. Popisuje se posloupnost transakce, pořízení máku, jeho předání rumunskému dopravci, dodání zboží společnosti K-EKO TRADERS do skladu v Rumunsku prostřednictvím financující společnosti SUMECO. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce v průběhu řízení sdělil, že smlouva byla ústní. Písemnost smlouvy žádný předpis nevyžaduje. Úsudek finančních orgánů, že společnost SUMECO je zákazníkem, který zboží odebral v tuzemsku, není správný. Společnost SUMECO není subjektem působícím v Evropské unii a nelze jednoznačně aplikovat judikaturu Evropského soudního dvora o jedné přepravě ke dvěma navazujícím obchodním transakcím. Mezinárodní nákladní list je dokladem o přepravní smlouvě, ve které byl žalobce označen jako odesílatel. Jako příjemce byl označen subjekt K-EKO TRADERS. Dispoziční práva získává příjemce. Tím je dokázán přechod vlastnického práva mezi žalobcem a rumunskou společností. Tím byly splněny podmínky pro převod práva nakládat zbožím jako vlastník, ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Byla porušena práva žalobce na spravedlivý proces, především proto, že jako svědek byl rumunskou daňovou zprávou vyslechnut A.K. Tohoto výsledku se žalobce nezúčastnil, čímž bylo zasaženo do jeho práva podle § 96 odst. 5 daňového řádu. Zápisy rumunské daňové zprávy si vzájemně odporují a toto pochybení nelze nahlížet jako chybu v překladu.

Nesprávný je názor na možnost provést důkaz čestným prohlášením, jestliže jako důkaz mohou sloužit všechny podklady, jimiž lze ověřit stav věci. Kromě toho mohl finanční orgán podatele čestného prohlášení vyslechnout jako svědka.

Plátce daně nemůže nést následky za fakt, jakým odběratel o transakci účtoval a zda pořízení máku přiznal ke zdanění daní z přidané hodnoty. Byly narušeny základní principy neutrality daně z přidané hodnoty. Zdaněním dodávky žalobce dochází k duplicitnímu zdanění v rámci Evropské unie.

Správce daně nepostupoval bez zbytečných průtahů a zkoumání jediné faktury trvalo neúměrně dlouho.

Správce daně narušil zásadu legitimního očekávání, protože v minulosti byly dodavatelsko odběratelské vztahy mezi žalobcem a SUMECO kontrolovány a závady nebyly zjištěny.

Na žalobu navazuje pasáž označená P. S. sepsaná jednatelem žalobce, ve které se uvádí, že správce daně projevuje snahu zpochybňovat cokoli, co mu umožní zadržet vratku daně z přidané hodnoty. Na žalobce je vyvíjen tlak, rozšiřuje se daňová kontrola o další zdaňovací období. Ve věci se jedná o to, zda zboží bylo dodáno, na což si žalobce odpovídá tak, že se tak stalo. Zboží bylo dodáno rumunskému zákazníkovi, žalobce obchod doložil zákonem definovanými doklady. Evidenci vedenou zákazníkem v zahraničí nemůže žalobce ovlivnit, z nárokování vratky daně z přidané hodnoty nemá žádný prospěch. Za mák zaplatil cenu s daní. Chce vrátit své peníze, které uhradil státu přes zemědělce a prokázal export zboží. Žalobce nevěří v nestrannost a objektivitu českých finančních úřadů. Nemá možnost bránit se svévoli správce daně. Snahou správce daně bylo precizovat protokoly a doklady tak, aby jím smyšlený příběh byl podložen. Dovojuje se existence pěti příběhů vytvořených správcem daně. Zapisovatelkou byly odpovědi jednatele žalobce přeformulovány. V zahraničním obchodě platí kontakty a důvěra obchodních partnerů. Příkladem se poukazuje na tři formulace obsažené v protokolech.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že je na sporu, zda plnění bylo dodáno tvrzenému odběrateli K-EKO registrovanému k dani v jiném členském státě a jednalo se o plnění osvobozené od daně s nárokem na odpočet daně podle § 64 zákona. Součástí dodání zboží je převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Na žalobci bylo tuto skutečnost prokázat, což se mu však nepodařilo. Existence kupní smlouvy v ústní formě nebyla nikterak prokázána, úhrada zboží nebyla provedena společností K-EKO, ale společností SUMECO. Pro tvrzení o tom, že tato společnost byla financující společností, nebyly doloženy žádné důkazy. Prohlášení S.M. je v rozporu s doklady zajištěnými u společnosti K-EKO. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že nebylo prokázáno dodání zboží od žalobce rumunské společnosti a nebylo prokázáno, že se jednalo o dodání do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě. Nebylo argumentováno judikaturou Soudního dvora Evropské unie ve věci EMAG a Euro Tyre Holding. Dovolává-li se žalobce mezinárodního nákladního listu, pak žalobce sám uvedl, že objednatel dopravy nebyl, přestože tak byl v nákladním listu označen. Přepřavu podle zjištění rumunské daňové správy zajistila společnost SUMECO. Přepřavní smlouva řeší dispozici se zbožím v rámci přepřavního výkonu a nelze bez dalšího usuzovat, mezi jakými subjekty došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník. V průběhu řízení nebyly prováděny žádné výsledky svědků a nebylo to požadováno ani po rumunské daňové správě. V rámci mezinárodní výměny informací probíhalo shromažďování informací a rumunský správce daně se řídil vlastními procesními předpisy. Šetřením daňové správy byly získány doklady dokumentující předmětnou transakci ze strany společnosti K-EKO, z nichž jednoznačně plyne, že zboží bylo nakoupeno od švýcarské společnosti SUMECO a nikoli od žalobce. Sdělení A.K. bylo dovysvětlením k poskytnutým dokladům. Toto vyjádření nelze nahlížet jako výpověď svědka. Nejde proto o nezákonně získaný důkaz. Vysvětlení se týkala výhradně skutečností zjištěných z účetních dokladů. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil rozpornost údajů mezi čestným prohlášením a ostatními důkazy, proto bylo toto prohlášení hodnoceno jako nepravdivé a účelové. Žalobce nemohl být v dobré víře o tom, že zboží bylo dodáno právě tvrzenému odběrateli K-EKO. K porušení principu neutrality se uvádí, že z dokladů je zřejmé, že společnost K-EKO mák nakoupila od společnosti SUMECO registrované ve Švýcarsku. Žalobce žádnými důkazními prostředky neprokázal dodání zboží tvrzenému deklarovanému odběrateli. Duplicitnímu zdanění transakce přisvědčit nelze, protože zdaněním by byla zatížena zcela jiná transakce na základě faktury vystavené společností SUMECO a ve zcela jiné hodnotě, byť se stejným předmětem plnění. Dodavatelem společnosti K-EKO nebyla společnost žalobce, ale společnost SUMECO, což dokládá faktura. Mezinárodní nákladní list dokumentuje směr přepravy a nikoli přechod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Žalobce se dovolával výjimky ze zdanění, a proto musí prokázat, že podmínky pro její uplatnění jsou splněny. Žalobcem tvrzených pět příběhů ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá.

Ze spisů finančních orgánů vplynuly následující podstatné skutečnosti.

Dne 30. 6. 2015 byla zahájena kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015. Předmětem prověřování byl nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty za prodej 12,5 t modrého máku rumunské společnosti K-EKO TRADERS. Podle účetního dokladu byla příjemcem zboží švýcarská společnost SUMECO, která také uhradila kupní cenu.

Zboží žalobce nakoupil od společnosti VOPOL. Mezinárodní přepřavní list pak dokládá, že odesílatelem zboží byl žalobce. Zboží bylo nakládáno v Pomezí, příjemcem společnost K-EKO TRADERS v Rumunsku, uvádí se, kdy se přeprava uskutečnila a kterým rumunským přepravcem. Na přepřavním listu se dále uvádí společnost SUMECO. Požadavek

žalobce pro společnost VOPOL uvést v mezinárodním nákladním listu společnost SUMECO se projevuje v e-mailové komunikaci mezi žalobcem a společností VOPOL.

Dále byl proveden důkaz výpisy z bankovního účtu žalobce, přičemž bylo zjištěno, že úhrada zboží byla provedena z účtu švýcarské společnosti SUMECO.

Správce daně požádal o poskytnutí informací rumunskou daňovou správou, prostřednictvím které byly opatřeny daňové doklady u rumunské společnosti, která mák odebrala. Rumunská společnost K-EKO TRADERS je ve faktuře vydané společností SUMECO označena jako kupující a fakturovaná částka se požaduje uhradit na účet společnosti SUMECO u banky v Luganu ve Švýcarsku. Žalobce je ve faktuře označen jako odesílající společnost. Ve smlouvě ze dne 11. 4. 2015 č. C15/048 je jako prodávající označena společnost SUMECO, jako kupující společnost K-EKO TRADERS. Ve smlouvě se uvádí, že se potvrzuje, že pro kupujícího byl pořízen modrý mák českého původu balen v papírových pytlicích po 25 kg na europaletách. Dále se uvádí lhůta splatnosti. K této smlouvě se váže certifikát o kvalitě a zdravotní certifikát, oba vydané společností SUMECO 17. 2. 2015. Raiffeisen banka vydala potvrzení o tom, že dne 17. 3. 2015 byla provedena úhrada společností K-EKO TRADERS na účet společnosti SUMECO podle faktury ze dne 17. 2. 2015. V mezinárodním nákladním listu je společnost žalobce označena jako odesílatel, společnost K-EKO TRADERS jako příjemce a uvádí se místo dodávky zásilky, ta byla naložena v Pomezí v České republice. Předmětem přepravy byl mák modrý v papírových pytlicích o váze 12900 kg. Ve spise jsou založeny další daňové doklady vztahující se k dodávkám máku mezi společnostmi SUMECO a K-EKO TRADERS, kdy žalobce je označen jako odesílající společnost.

Prve uvedená dokumentace byla opatřena rumunskou daňovou správou dne 24. 6. 2015, což dokládá protokol z tohoto data, při kontrole u společnosti K-EKO TRADERS byl přítomen A.K. a byly ověřeny obchodní vztahy společnosti TAMBÚ a SUMECO se společností K-EKO TRADERS. Byly zjištěny čtyři přepravy máku fakturované společností SUMECO a uhrazené bankou na účet společnosti SUMECO a vydané společností TAMBÚ. Byl zjištěn způsob obchodování s nakoupeným mákem od společnosti SUMECO, způsob distribuce a připojeny kopie faktur podle originálů prokazující prodej máku. Bylo zjištěno, že společnost K-EKO TRADERS je odběratelem zboží a převzala ho, mezi společností K-EKO TRADERS a společností SUMECO existuje obchodní vztah spočívající ve čtyřech přepravách máku. Zjistilo se, že společnost K-EKO TRADERS neměla obchodní vztah se společností TAMBÚ, ta jí nesestavovala faktury. Podání vysvětlení A.K. obsahuje čtyři odpovědi na čtyři otázky, kdy A.K. uvedl, že působí jako ředitel prodeje, jednání a nákupu a prodeje zboží a vykonává kancelářské práce. Ke vztahu společnosti k společnosti SUMECO uvedl, že společnost K-EKO TRADERS nakupuje zboží od společnosti SUMECO ze Švýcarska, zboží přichází z Česka od žalobce, což viděl v CMR a jiných dokumentech. SUMECO fakturuje společnosti K-EKO TRADERS a tato společnost hradí fakturu na bankovní účet. K přepravě máku s úhradou za uskutečnění přepravy se uvádí, že společnost K-EKO TRADERS nakupovala zboží od SUMECO se zahrnutou dopravou. To znamená, že SUMECO hradilo přepravným firmám. K-EKO se nezabývala zajištěním přepravy nebo daných úhrad. Jiné zboží než mák nebylo od společnosti SUMECO pořízeno.

Žalobce k dané přepravě dodávky máku doložil mezinárodní nákladní list a korespondenci mezi ním a společností VOPOL vztahující se k dopravě zboží do Rumunska obsahující údaje o době příjezdu vozidla, státních poznávacích značek těchto vozidel a

požadavkem, aby na mezinárodním nákladním listu bylo někde uvedeno označení společnosti SUMECO.

Pochybnosti správce daně byly uvedeny ve výzvě pro žalobce, který na jednotlivé body výzvy písemně reagoval.

Výsledky kontroly byly shrnuty do kontrolního zjištění, se kterým byl žalobce obeznámen dne 19. 10. 2015.

Žalobce se ke kontrolnímu zjištění vyjádřil dne 9. 11. 2015, ke kterému je připojeno prohlášení S.M. pro žalobce, ve kterém se uvádí, že ten pracoval jako obchodní zástupce žalobce v zájmu uzavření obchodu se společností K-EKO TRADERS. Odpovídali jsme za vyhledávání nových obchodních příležitostí a uzavírání smluv s kupujícími pro žalobce. Potvrzuje se, že SUMECO koupilo od TAMBU nárok o úhradu 12,5 t máku dodaného přímo K-EKO TRADERS. Dodávka se uskutečnila v únoru 2015 přímo od TAMBU K-EKO TRADERS, transakce odkazuje na fakturu TAMBU konkrétního čísla. Společnost SUMECO nikdy nekoupila 12,5 t modrého máku od TAMBU pod žádnou fakturou. SUMECO fakturovala K-EKO-TRADERS plnou cenu dodávky, která obsahovala nárok TAMBU dopravní výdaje, finanční výdaje a transakční poplatky.

K vyjádření žalobce zaujal správce daně stanovisko, které v písemné formě žalobci zaslal.

V kontrolní zprávě projednané dne 19. 1. 2016 se popisují opatřené důkazy, ty jsou hodnoceny, uvádí se vyjádření žalobce, že mezi žalobcem a společností K-EKO TRADERS fakticky stála společnost SUMECO, o čemž daňový subjekt věděl. Tato společnost provedla úplatu za zboží, zajistila jeho přepravu, sdělila daňovému subjektu fakturační údaje na rumunskou společnost, když tuto společnost daňový subjekt prakticky nezná, avšak vztah mezi společnostmi SUMECO a K-EKO TRADERS je vztahem dodavatele a odběratele. Společnost SUMECO z hlediska umístění zboží a finančních toků obchodní případy řídila a fakticky jako další subjekt účastníci se řetězových dodání zboží vystupovala a jednala. Obchodní vztah mezi daňovým subjektem a společností K-EKO TRADERS nebyl prokázán částečně z důvodů důkazní nouze na straně daňového subjektu, částečně z důvodů zajištění důkazů v rámci mezinárodního dožádání. Správce daně uzavřel, že aby mohla společnost SUMECO zboží fakticky dodat, musí k němu nabýt právo nakládat s ním jako vlastník. K tomu může ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty dojít i bez faktického předání zboží. K právu nakládat zbožím jako vlastník došlo na území tuzemska švýcarskou společností SUMECO, nikoli rumunskou společností K-EKO TRADERS. Plnění se uskutečnilo vůči společnosti SUMECO s místem plnění v tuzemsku. Žalobce neprokázal, že zboží dodal tvrzenému rumunskému odběrateli a vznikl mu nárok na osvobození od daně. Proto jde o plnění zdanitelné podle § 13 odst. 1 zákona.

Následoval platební výměr ze dne 1. 2. 2016, jímž byla vyměřena daň z přidané hodnoty za únor 2015. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, namítal nesprávné posouzení obchodní transakce mezi žalobcem a společností K-EKO TRADERS, uvedl, že ve zjištění správce daně jsou rozpory, což má za následek, že záznam správce daně nemůže obstát jako důkaz. Poukazuje se na směrnici Evropské unie o dani z přidané hodnoty a přístup správce daně k plátcí znamená popření principu neutrality daně. Stěžejní důkaz se označuje, mezinárodní nákladní list, kde žalobce vystupuje jako odesílatel, není jím společnost SUMECO. Ta v žádném okamžiku nebyla oprávněna nakládat se zbožím jako vlastník. Zboží

bylo dodáno do jiného členského státu, subjektu registrovanému k dani, dopraveno odběrateli do tohoto jiného státu a jsou proto splněny podmínky pro osvobození od daně.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že podmínky pro osvobození od daně podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty jsou stanoveny kumulativně a musejí být všechny splněny. Jde tu o to, zda zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě, a to deklarovanému odběrateli K-EKO. Součástí dodání zboží je převod práva nakládat s ním jako vlastník. Z listinných důkazních prostředků vyplývá, že společnost SUMECO vystupovala jako prodávající a společnost K-EKO jako kupující a v daňových dokladech žalobce není vůbec uveden. Ten byl označen za zasílající společnost z České republiky. Společnost K-EKO měla uzavřenou kupní smlouvu se společností SUMECO, od níž bylo zboží dodáno a které společnost K-EKO zaplatila. Tato společnost opatřila certifikát kvality a zdravotní certifikát dodávané komodity. Proto předmětné zboží nenabyla rumunská společnost od žalobce, ale od švýcarské společnosti SUMECO. Z faktury č. 15/032 nikterak nevyplývá, že společnost K-EKO hradila postupníku SUMECO pohledávku žalobce vůči K-EKO. Společnost SUMECO žalobce nezastupovala při sjednání kontraktu mezi žalobcem a K-EKO. Společnost SUMECO jednala se společností K-EKO vlastním jménem na vlastní účet. Mezinárodní nákladní list je pak důkazem o sjednání přepravní smlouvy a může sloužit pouze jako důkaz ke splnění druhé podmínky pro prokázání osvobození od daně, nikoliv prokázání první podmínky o přechodu práva nakládat zbožím jako vlastník. K přechodu vlastnického práva dochází na základě kupní smlouvy. Tu nemůže suplovat mezinárodní nákladní list. Žalobce kupní smlouvu nedoložil a neprokázal její existenci a obsah. Žalobce neprokázal přechod práva nakládat jako vlastník na deklarovaného odběratele K-EKO. Uzavírá se, že první podmínka pro osvobození od daně podle § 64 splněna nebyla, a proto že podmínky jsou stanoveny kumulativně, není zapotřebí splnění dalších dvou požadavků vypořádat.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci se jedná o to, zda žalobce dodal zboží do jiného členského státu Evropské unie a v důsledku toho žalobci vznikl nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Podle tohoto předpisu dodání zboží do jiného členského státu plátce osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně s výjimkou dodání zboží o sobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

Co rozumí se dodáním zboží, upravuje § 13 zákona tak, že pro účely zákona o dani z přidané hodnoty se jím rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník (§ 13 odst. 1 zákona). Dodání zboží do jiného členského státu upravuje § 13 odst. 2 zákona tak, že pro účely tohoto zákona rozumí se jím dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.

Z těchto předpisů vyplývá, že nárok na osvobození od daně podle § 64 odst. 1 vznikne tehdy, jestliže zboží bylo dodáno osobě v jiném členském státě, ta musí být v tomto jiném státě registrována k dani z přidané hodnoty, zboží musí být odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu, přičemž doprava musí být zajištěná plátcem nebo pořizovatelem nebo

jím zmocněnou třetí osobou. Z formulace těchto předpisů je pak zjevné, že podmínky pro osvobození od daně jsou stanoveny kumulativně, což znamená, že musejí být všechny splněny. Není-li jen jeden z těchto požadavků dodržen, pak nárok na osvobození od daně nevznikne.

Z těchto předpokladů je pak zapotřebí vycházet při posouzení, vznikl-li žalobci nárok na osvobození od daně právě ve smyslu § 64 odst. 1 zákona. Nejde tu proto o posouzení místa dodání zboží jak uvádí se v žalobě.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce pořídil 12,5 tuny modrého máku od společnosti VOPOL sídlem v Pomezí. Z hlediska uplatněného nároku na osvobození daně je rozhodné na podkladě opatřených důkazů posoudit, zda kupujícím byla společnost K-EKO TRADERS sídlící v jiném členském státě, či společnost SUMECO sídlem ve Švýcarsku. Poukazuje-li se v žalobě na posloupnost transakce, je zapotřebí připomenout, že v daňovém řízení nepostačuje pouze něco tvrdit, ale je zapotřebí tvrzené prokázat. To vyplývá z ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, které daňovému subjektu ukládá prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném tvrzení a dalších podáních. To vztahuje se též na žalobce, který v daňovém tvrzení uplatnil nárok na daňový odpočet a dále byl své tvrzení povinen prokázat též na základě výzvy k odstranění pochybností vyjádřených správcem daně ve výzvě. To je zapotřebí vztáhnout k žalobnímu tvrzení o tom, jaké označení máku požadoval rumunský zákazník. Byl to sám žalobce, který v daňovém řízení sdělil, že o tom co má být uvedeno na etiketách s rumunským textem získal informace od společnosti SUMECO, nikoli od rumunské společnosti. Pro věc není rozhodné, že žalobce mák nakoupil v roce 2014, protože k prodeji zboží došlo v roce 2015, tehdy žalobce uplatnil nárok na daňový odpočet, a proto z výzvy správce daně bylo jednoznačně seznatelné, že jde o daňové řízení vztahující se právě k této dodávce zboží uskutečněné v roce 2015. Právě tato fakturace byla předmětem daňové kontroly, což kontrolní zpráva dokládá a při této kontrole byla vydána výzva, na kterou žalobce prve uvedeným způsobem reagoval. Kontroloval-li správce daně právě konkrétní obchod, nepočínal si nikterak účelově. Zadávaním obsahu etiket v různých jazycích při dodávkách do států v žalobě vyjmenovaných, není prokázáno, že žalobci vznikl nárok na daňový odpočet v souvislosti s dodáním zboží, kdy koncovým zákazníkem byla rumunská společnost. Rozhodné je, kdo byl obchodním partnerem žalobce, kterému žalobce mák prodal.

Jak již bylo uvedeno, nárok na daňový odpočet vzniká tehdy, odeslal-li plátce, tedy žalobce, zboží subjektu, který je registrován k dani v jiném členském státě, tak tomu však v souzené věci nebylo. Zboží do jiného členského státu konkrétně do Rumunska neodeslal žalobce, ale společnost SUMECO sídlící ve Švýcarsku, které žalobce mák převedl, a teprve tato společnost zajišťovala a odesílala zboží do Rumunska. To je zjevné z daňových dokladů a vyjádření zástupce rumunské společnosti opatřené rumunskou daňovou správou. Dopravu zboží u dopravce společnosti VIRMUS PROD SRL zajišťovala společnost SUMECO a nikoli žalobce. Švýcarská společnost tak činila z titulu vlastnictví tohoto zboží nakoupeného od žalobce. Žalobce sám dle vlastního vyjádření učiněného v průběhu daňové kontroly postupoval podle pokynu společnosti SUMECO, byla to tato společnost, která žalobce informovala o tom, který rumunský dopravce bude zboží společnosti SUMECO dopravovat rumunské společnosti. Žalobce pak informoval společnost VOPOL, u které probíhala nakládka zboží, o tom, který dopravce, v jaké době a kam bude zboží ze sídla společnosti VOPOL v Pomezí dopravovat do Rumunska. Přepřavováno bylo zboží, které v době přepravy vlastnila švýcarská společnost nikoli žalobce. Na této skutečnosti nic nemění okolnost, že to

byl žalobce, kdo sděloval subjektu, který zboží předával dopravci údaje vztahující se k dopravě zboží.

Žalobní tvrzení o tom, že žalobce uzavřel ústní kupní smlouvu se společností K-EKO TRADERS nemá oporu ve spise. Soud především opakuje, že důkazní břemeno spočívá na daňovém subjektu a je na něm, aby svá tvrzení prokázal. V projednávané věci je naopak žalobní tvrzení o tom, že žalobce navázal ústní smlouvu s rumunskou společností vyvráceno písemnostmi opatřenými právě prostřednictvím rumunské daňové správy u rumunského daňového subjektu. Z těchto podkladů je zcela zjevné, společnost K-EKO TRADERS se žalobcem žádný právní vztah nenavázala, kupní smlouvu, jejímž předmětem byl modrý mák, uzavřela se švýcarskou společností, ta pro ni mák nakoupila a zajistila dopravu zboží z České republiky do Rumunska.

Úsudek o tom, že to byla švýcarská společnost SUMECO, kdo byl subjektem, kterému žalobce mák prodal, má oporu v dokumentaci opatřené rumunskou daňovou správou. Ta mimo jiné obsahuje kupní smlouvu uzavřenou mezi společností SUMECO jako prodávajícím a společností K-EKO TRADERS jako kupujícím. Společnost SUMECO proto mezi žalobce a rumunského zákazníka nevstoupila jako financující společnost, ale zboží od žalobce nakoupila a následně prodala, přičemž byla též tím, kdo zajišťoval dopravu zboží. S obsahem dokumentace koresponduje vyjádření ředitele rumunské společnosti o tom, že obchodním partnerem rumunské společnosti byla společnost švýcarská nikoli žalobce.

Argumentace rozsudkem Soudního dvora Evropské unie v záležitosti pronájmu není přílehlavá, protože společnost SUMECO od žalobce zboží koupila, žalobci jej zaplatila a následně toto zboží prodala rumunské společnosti, přičemž z vyjádření ředitele rumunské společnosti je zjevné, že poptávala opatření máku právě u společnosti SUMECO. Společnost SUMECO nebyla tudíž nikdy v postavení pronajímatele, tisk etiket pak zajišťoval žalobce na základě zadání společnosti SUMECO jak sám v průběhu řízení uvedl. Vlastní výběr máku neprováděla společnost SUMECO ani rumunská společnost, společnost SUMECO však zajišťovala zdravotní certifikát a certifikát kvality.

V souzené věci žalovaný ani správce daně neaplikovali a neargumentovali rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech EMAG a Euro Tyre Holding. Z rozhodnutí je naopak zjevné, že způsob přepravy z hlediska uplatněného nároku na osvobození od daně řešen nebyl, protože žalovaný shledal, že není splněna již první se zákonem stanovených podmínek spočívající v tom, že zboží nebylo dodáno registrovanému plátcu daně v jiném členském státu, ale bylo prodáno subjektu sídlícímu mimo Evropskou unii, který plátcem daně není. Z obsahu spisové dokumentace je naopak seznatelné, že přepravu zajišťoval vlastník zboží, jímž se stala společnost SUMECO. Ta také požadovala úhradu za zboží i za dopravu po rumunské společnosti.

Mezinárodní nákladní list dokládá uzavření přepravní smlouvy. Nebyl to žalobce, kdo zajišťoval dopravu, ze spisu je zřejmé, že dopravu zajistila švýcarská společnost a ta ji také zaplatila, žalobci pouze předala informace o tom, který subjekt z Rumunska a jakými vozidly, který den přepravu zajistí, přičemž žalobce tyto údaje předal společnosti VOPOL v Pomezi pro účely zajištění nákladky. Údaj v mezinárodním nákladním listu o tom, že žalobce je odesílatelem sám o sobě neprokazuje přechod vlastnického práva ke zboží, přičemž je zapotřebí připomenout, že to byl opět žalobce, kdo to po společnosti VOPOL požadoval, aby v mezinárodním nákladním listu byla někde uvedena společnost SUMECO. Oprávnění disponovat se zásilkou v důsledku prvního nákupu máku ještě žalobce neopravňovalo k tomu

zbožím plně disponovat. Z vyjádření žalobce samého naopak vyplývá, že při zajištění přepravy zboží postupoval podle pokynů společnosti SUMECO. Ta pokyny vydávala jako vlastník zboží, které také žalobci zaplatila. Byl to žalobce, kdo mohl zásilkou zboží disponovat a takový názor nelze dovozovat z toho, že žalobce byl jako odesílatel označen v mezinárodním nákladním listu. Mezinárodní nákladní list proto nikterak neprokazuje, kdy a na koho přešlo vlastnické právo zbožím nakládat. Právo zbožím nakládat jako vlastník na společnost K-EKO TRADERS přešlo ze společnosti SUMECO, která pro rumunskou společnost zboží opatřila, zajistila dopravu tohoto zboží a společnosti SUMECO bylo také za zboží zapláceno.

Z toho co bylo uvedeno v předchozí pasáži rozsudku, vyplývá, že podmínky pro osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona splněny nejsou, protože žalobce jako plátce daně nedodal zboží registrovanému plátcí daně v jiném členském státě, ale prodal jej švýcarské společnosti, přičemž Švýcarsko členem Evropské unie není a v době, kdy se daný obchod uskutečnil, nešlo o subjekt k dani v Evropské unii registrovaný.

Soud nesdílí názor, že pro důvody uvedené v žalobě bylo zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces.

Správce daně prostřednictvím rumunské daňové správy zajišťoval ke konkrétnímu obchodnímu případu dokumentaci, která zahrnuje kupní smlouvu uzavřenou mezi společností SUMECO a společností K-EKO TRADERS, certifikáty k tomu zboží, fakturaci, mezinárodní nákladní list. Rumunská daňová správa jednala se zástupcem společnosti K-EKO TRADERS A.K., který dokumentaci rumunské daňové správě předal, a ta zaznamenala k této dokumentaci jeho vysvětlení. Na první otázku A.K. vysvětlil, v jakém nachází se ve společnosti postavení, když uvedl, že je ředitelem prodeje a jaké má úkoly. K předložené dokumentaci se pak vztahovaly tři další otázky, kdy ředitel společnosti uvedl, že zboží nakupuje od společnosti SUMECO a jemu známo, že zboží pochází z České republiky od žalobce, zboží fakturuje společnost SUMECO, od té K-EKO zboží nakupuje a hradí dopravu. Poslední otázka se vztahovala k tomu, zda bylo od společnosti SUMECO nakupováno jiné zboží.

Z vysvětlení ředitele rumunské společnosti je zjevné, že jeho vyjádření se vztahuje výlučně k písemné dokumentaci předložené správci daně a jeho údaje jsou v souladu s tím, co je uvedeno v kupní smlouvě uzavřené mezi společností SUMECO a K-EKO TRADERS a ve fakturách. Podáním vysvětlení ředitele rumunské společnosti nebylo proto nikterak zasaženo do práva žalobce podle § 96 odst. 5 daňového řádu. Nutno poznamenat, že napadené rozhodnutí se opírá především o písemnou dokumentaci získanou rumunskou daňovou správou a právě tato dokumentace jednoznačně prokazuje, že dodavatelem zboží rumunské společnosti byla společnost SUMECO, nikoli žalobce. Okolnost, že svědek viděl v mezinárodním nákladním listu, že zboží přichází od žalobce, případně v jiných dokumentech, nemá z hlediska posouzení toho, kdo byl dodavatelem zbožím rumunské společnosti význam. To je z vyjádření ředitele rumunské společnosti zcela zjevné z jeho sdělení o tom, že společnost K-EKO TRADERS nakupuje zboží od společnosti SUMECO se zahrnutou dopravou. Této společnosti také je zboží včetně dopravy hrazeno rumunským partnerem. K argumentaci o jiných dokumentech soud připomíná, že důkazní břemeno o tom, má-li nárok na osvobození od daně je právě na daňovém subjektu, jímž je žalobce. Správce daně opatřenou dokumentaci zhodnotil a skutkové zjištění o tom mezi jakými subjekty obchod proběhl, je správné a odpovídá obsahu spisu.

Citace ze zápisů rumunské daňové správy obsažená v žalobě na straně 3 pod bodem 1 neodpovídá protokolu pořízenému národním úřadem pro daňovou správu dne 24. 6. 2015. Na první straně protokolu neuvádí se, že byly zjištěny čtyři přepravy s mákem fakturované společností TAMBU. Naopak uvádí se, že byly zjištěny čtyři přepravy s mákem fakturované společností SUMECO a uhrazené na účet společnosti SUMECO a dodané společností TAMBU z České republiky. Dále byl zjišťován způsob obchodování s koupeným mákem a byly opatřeny kopie faktur podle originálů. Obchodní vztah byl shledán mezi společností K - EKO TRADERS a SUMECO. Obchodní vztah spočíval ve čtyřech přepravách máku, přičemž zahrnuje se i konkrétní obchodní případ. Dále bylo shledáno, že společnost K-EKO TRADERS nemá obchodní vztah se žalobcem a žalobce pro K-EKO TRADERS nesestavoval faktury.

Z uvedeného protokolu proto nelze dovodit, že údaje v protokolu si odporují, jestliže z protokolu plyne, že rumunská společnost neobchodovala se žalobcem, ale se společností SUMECO. V tomto ohledu je daný protokol zcela v souladu s tím, co vyplývá z dokumentace opatřené rumunskou daňovou správou. Právě o tuto dokumentaci se napadené rozhodnutí opírá ve svém úsudku o tom, kdo byl dodavatelem zboží rumunské společnosti. Opatřené důkazy byly hodnoceny zcela v souladu se zásadami plynoucími z § 8 odst. 1 daňového řádu. Procesní práva žalobce narušena nebyla a rozhodnutí nelze nahlížet jako zmatečné.

K argumentaci čestným prohlášením S.M., který je obchodním zástupcem společnosti SUMECO, je zapotřebí především uvést, že obsah tohoto prohlášení byl žalovaným vyhodnocen se závěrem, že nemůže obstát, protože je vyvrácen tím, co bylo v průběhu řízení zjištěno. Především je tu dokumentace opatřená prostřednictvím rumunské daňové správy, ze které je zcela zjevné, že společnost SUMECO byla tím, kdo zboží nakupoval a neměla postavení zprostředkovatele a ani jí nebyla postoupena žalobcova pohledávka. Navíc důkaz čestným prohlášením daňový řád neupravuje a nelze jej tudíž využít ve smyslu § 93 odst. 1 daňového řádu. Čestným prohlášením stav věci ověřit nelze, a proto jej není možné jako důkazní prostředek využít. Je-li argumentováno čestným prohlášením podle správního řádu, pak soud připomíná, že aplikace správního řádu v daňovém řízení je výslovně vyloučena ustanovení § 262 tohoto zákona. Soud nesdílí názor žalobce, že podatel čestného prohlášení měl být vyslechnut jako svědek, protože je tu dostatek důkazů, na základě kterých mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, kdo byl dodavatelem zboží rumunské společnosti. Bez významu pak není ani okolnost, že je tu dostatek důkazů, které obsah čestného prohlášení vyvracejí.

K bodu 3 na straně 3 žaloby soud uvádí, že žalovaný danou odvolací námitku řádně vypořádal, což je patrné ze strany 22 a 23 napadeného rozhodnutí. Nejde tu o situaci, kdy by plátce měl nést následky za to, jakým způsobem odběratel účtoval o dané transakci, protože povinností odběratele bylo uhradit zboží tomu subjektu, se kterým měl uzavřenou kupní smlouvu. Tím subjektem nebyl žalobce, ale společnost SUMECO, která rumunskému odběrateli zboží prodala a zajistila též dopravu tohoto zboží. Dovolává-li se žalobce možnosti, že jinými dokumenty mohly být též faktury, pak byl proveden důkaz fakturami vydanými společností SUMECO pro společnost K-EKO TRADERS a výpisy z bankovního účtu je doloženo, že společnost K-EKO TRADERS za zboží a dopravu zaplatila právě společnosti SUMECO. Poznává se, že je tu rozdíl mezi částkou hrazenou rumunskou společností SUMECO a tím co bylo společností SUMECO zapláceno žalobci. V souzené věci pak jde o to, zda žalobci vznikl nárok na osvobození od daně, tím se také finanční orgány zabývaly a úsudek o tom, že takový nárok žalobci nevznikl, má oporu ve spisové dokumentaci a právní

úvaha odpovídá požadavkům daným ustanovením § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Je-li prve uvedenými písemnostmi prokázáno, že žalobce prodal zboží společnosti SUMECO sídlící ve Švýcarsku, přičemž soud vyložil, že podmínky pro osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona nejsou splněny, pak jedná se o tuzemské dodání zboží a úsudek finančních orgánů se nikterak nemíjí s realitou a nemůže narušovat principy neutrality daně z přidané hodnoty.

Poukazuje-li žalobce na schéma obchodu, pak je zapotřebí poukázat na to, že žalobce v tomto řetězci neuvádí společnost SUMECO, která zboží od žalobce koupila, následně jej prodala společnosti K-EKO TRADERS. Není-li společnost SUMECO sídlem v jiném členském státě Evropské unie, ani tam není registrována k dani z přidané hodnoty, pak při dodání mezi žalobcem a společností SUMECO se nejedná o plnění osvobozené od daně. Právě skutečnost, zda zboží bylo dodáno do jiného členského státu plátcí daně při zajištění dopravy dodavatelem je rozhodné pro posouzení nároku na osvobození od daně. Pro věc není rozhodné, který z následujících kupujících zatížil své zboží daní z přidané hodnoty. Nutno poznamenat, že společnost SUMECO plátcem daně není. Podle smlouvy i daňových dokladů předložených společností K-EKO TRADERS bylo této společnosti známo, že mák zakoupila od společnosti švýcarské a nikoli od společnosti sídlící v Evropské unii. Společnost SUMECO uzavřela s rumunskou společností smlouvu, této rumunské společnosti dodávku máku fakturovala a rumunská společnost právě na účet společnosti SUMECO, na jejich účet ve švýcarské bance dodávku zaplatila. Mezinárodní nákladní list je dokladem o sjednání přepravní smlouvy a z hlediska na úsudek o tom, je-li tu nárok na osvobození od daně, nemá žádný význam, zda mělo dané zboží projít celníci nerozhodno jakými. K žádnému duplicitnímu zdanění v rámci Evropské unie nemůže v souzené věci dojít, protože žalobce prodal zboží společnosti švýcarské sídlící mimo Evropskou unii, jde tudíž o plnění tuzemské podléhající zdanění, je-li kupujícím subjekt sídlící mimo Evropskou unii.

Žalobce se mýlí, tvrdí-li že za předpokladu, že transakce proběhla tak, jak popisuje správce daně, by nutně společnost SUMECO musela být v tuzemsku registrována k dani z přidané hodnoty. Kdo je plátcem daně upravuje § 6 zákona, který ve svém odstavci prvním stanoví mimo jiné předpoklad, že plátcem je osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku. Argumentuje-li se v bodu c) tím, že společnost SUMECO nemá sídlo v tuzemsku, vztahuje se na touto společností provedené dodání zboží, ustanovení § 6c odst. 3 zákona. Okolnost, zda správce daně využil institutů vyhledávací činnosti a registraci k dani ve vztahu ke společnosti SUMECO, však nemůže nic změnit na tom, že zákonem stanovené požadavky pro osvobození od daně žalobcem splněny nebyly.

Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že finanční orgány by snad neměly být jednoznačně přesvědčeny o postavení společnosti SUMECO z hlediska požadavků na osobu povinnou k dani. Naopak z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že bylo vycházeno ze skutkového zjištění o tom, že jediným možným dodavatelem rumunského odběratele je společnost SUMECO nikoli žalobce.

Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv délka řízení. Nutno poznamenat, že žalobce nevzal v úvahu dobu, po kterou řízení bylo přerušeno pro mezinárodní dožádání.

Napadené rozhodnutí nikterak neodporuje zásadě legitimního očekávání. Předně je zapotřebí uvést, že předchozí obchody s mákem se společností SUMECO nebyly předmětem daňové kontroly. Spisem je doloženo, že u žalobce bylo uskutečněno místní šetření. Tato předchozí místní šetření nemohou mít za následek, že pro případ, zjistí-li správce daně nesprávnost v aplikaci zákona o dani z přidané hodnoty, že musí postupovat shodně, jako tomu bylo při předchozích místních šetřeních. V souzené věci právě vyvstala při místním šetření pochybnost o tom, vznikl-li nárok o osvobození od daně, což vedlo k zahájení daňové kontroly, při které se správce daně zabýval tím, zda osvobození od daně je souladné se zákonem. Bylo-li shledáno, že žalobci nárok na osvobození od daně nevznikl, pak musel postupovat v souladu se zákonem a daň doměřit. Dřívější případné uznání nároku na osvobození, které v souladu se zákonem nebylo, nemůže založit u žalobce předpoklad, že tomu tak bude do budoucna vždy. Nesprávnou praxí finanční orgány vázány nejsou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 2. 10. 2013 čj. 1Afs 80/2013). Finanční orgány jsou vázány zákonem, konkrétně ustanovením § 64 odst. 1 zákona o podmínkách pro osvobození od daně, a stalo-li se, že v minulosti akceptovaly vadný postup žalobce, nemohou takto nezákonně postupovat i nadále. Soud poznamenává, že na straně 16 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že společnost SUMECO byla v minulosti registrována jako plátce v jiném členském státu Evropské unie, přičemž je specifikováno registrační číslo.

Poukazuje-li žalobce v doušce k žalobě, že správce daně je veden snahou zadržet uplatněný nárok na osvobození od daně, soud uvádí, že tento názor žalobce nesdílí. Správce daně zjišťoval, zda u daného obchodního případu jsou dodrženy podmínky pro osvobození od daně. Skutková podstata tohoto obchodu nebyla nikterak ignorována. Skutkové zjištění o tom, mezi jakými subjekty se obchod uskutečnil, je podpořená důkazními prostředky založenými ve spise a uvedenými v předchozí pasáži rozsudku. Na žalobce není vyvíjen finančními orgány žádný tlak, je-li podroben daňové kontrole, která je zákonným prostředkem pro ověření správnosti údajů obsažených v daňovém tvrzení. Předmětem tohoto řízení je osvobození od daně z plnění z února 2015. Je-li daňová kontrola zákonným nástrojem pro zjištění, zda daň byla stanovena správně, pak finančním orgánům nic nebrání v tom, aby učinily předmětem kontroly další plnění za různá zdaňovací období. Tomu nebrání ani okolnost, že žalobce exportuje mák po dobu několika let a v minulosti závady ve zdanění zjištěny nebyly. Povinnost respektovat právní úpravu daní mají daňové subjekty i správci daně bez ohledu na případné změny politické garnitury, jak je v žalobě uvedeno.

Žalobci nelze přisvědčit, že dodal zboží tak jak tvrdí, protože rumunskému odběrateli toto zboží prodala švýcarská společnost SUMECO, která s rumunskou společností měla uzavřenou kupní smlouvu. Právě okolnost, že tu je kupní smlouva uzavřená mezi společností SUMECO a K-EKO TRADERS vyvrací žalobní tvrzení o tom, že šlo o prodej pohledávky. Rumunským subjektem předložené faktury a doklady o úhradě na účet společnosti SUMECO ve Švýcarsku dokládají, že šlo právě o obchod mezi těmito dvěma subjekty a nikoli o obchod mezi žalobcem a rumunskou společností. Jestliže žalobce mák nakoupil a následně jej prodal švýcarské společnosti, pak švýcarská společnost mu za zboží zaplatila. Soud poznamenává, že ze spisu je zjevné, že je tu rozdíl mezi tím, co bylo uhrazeno žalobci švýcarskou společností a co švýcarská společnost fakturovala společnosti v Rumunsku.

K bodu 2 soud opakuje, že důkazní břemeno je na žalobci a důkazními prostředky označenými pod tímto bodem neprokázal, že to byl žalobce, kdo dodal zboží s dopravou subjektu v jiném členském státě.

Evidence vedená zákazníkem v zahraničí, které se žalobce dovolává pod bodem 3, nemá význam pro posouzení toho, zda v dané věci bylo plnění od daně osvobozeno. Rumunský subjekt rumunskému správci daně předložil doklady k nákupu daného zboží a tyto doklady byly tuzemskými finančními orgány hodnoceny.

K bodu 4 je zapotřebí uvést, že je tu právní norma, která stanoví požadavky pro osvobození od daně. Jestliže žalobce nárok na osvobození nemá pro nesplnění zákonných podmínek, pak jsou zcela nerozhodné jakékoli úvahy o tom, zda žalobce měl či neměl prospěch z uplatnění nároku na daňové osvobození.

Soud neshledal, že by v souzené věci bylo rozhodováno neobjektivně a nestranně. Finanční orgány obou stupňů se zabývaly výlučně s tím, zda jsou dodrženy zákonné podmínky pro uplatnění nároku na daňový odpočet, přičemž činily tak procesně předepsaným způsobem. Z obsahu spisu nevyplývá, že by vůči žalobci bylo postupováno agresivně a docházelo k manipulaci zaměstnanci správcem daně, ani takový přístup žalobce nikterak nekonkretizuje. Proto tvrzení pod bodem 5 nemá opodstatnění.

Pod bodem 6 je namítána svévole správce daně, která však soudem zjištěna nebyla, jestliže právní zjištění o tom, zda tu je či není nárok na osvobození od daně je zákonu odpovídající. Možnost využití opravného prostředku žalobci nikterak upřena nebyla a měl právo takovou obranu využít, což také učinil. Daňová kontrola postupovala v souladu se zákonem. Žalobci byly sděleny formou výzvy pochybnosti správce daně a dostalo se mu poučení o tom, jaké skutečnosti je požadováno prokázat. Na délku řízení mělo vliv mezinárodní dožádání, dále je ze spisu patrné, že to byl žalobce, kdo požadoval prodloužit lhůtu například pro vyjádření ke kontrolnímu zjištění. Ze spisu nelze dovodit, že kontrola byla prodlužována záměrně. Soud se pak daňovou kontrolou zabývá se zřetelem k námitkám uplatněným v žalobě podle vnitrostátního práva. Nezabývá se tím, jak se daňová kontrola provádí v Německu.

Žalobce neuvádí, které protokoly a doklady měly být správcem daně precizovány, a proto pouze v obecné rovině lze konstatovat, že z obsahu spisu neplyne, že správce daně podal smyšlený příběh. Nebylo shledáno, že v průběhu kontroly docházelo ke změně tvrzení. Žalobce byl obeznámen s kontrolním zjištěním, ke kterému podal vyjádření. Na 17 stranách kontrolní zprávy není vytvořeno několik příběhů a uvádí se, jaké důkazy měl správce daně k dispozici, jaké učinil skutkové zjištění, na které aplikoval právě ustanovení § 64 odst. 1 zákona. Z kontrolní zprávy plyne, že bylo učiněno jediné zjištění, a sice to, že žalobce mák prodal švýcarské společnosti SUMECO a jednalo se tudíž o tuzemské plnění.

Ze spisu je zjevné, že k požadavku žalobce na pořizování zvukového záznamu jednání bylo vyhověno. V protokolech se uvádí, kolik zaměstnanců správce daně bylo jednotlivým jednáním přítomno. Přítomnosti více než jedné osoby při jednáních nic nebrání. Příklady uvedené v žalobě nedokládají, že by tu byl nějaký rozpor ovlivňující právní formulaci. K příkladu o exportu 12,5 tun máku do Rumunska je úsudek finančních orgánů o tom, že zboží bylo dodáno subjektu mimo Evropskou unii správný, jestliže zboží od žalobce nakoupila švýcarská společnost. Taková dodávka intrakomunitárním plněním není. Vývozem zboží je nepochybně jakýkoli vývoz mimo Českou republiku, avšak osvobození od daně se vztahuje pouze na takové dodání zboží, které se uskuteční do jiného členského státu. Nejedná se tu o to, jak vývoz nahlíží Český statistický úřad, ale je zapotřebí aplikovat zákon o dani z přidané hodnoty, který požadavky pro osvobození od daně upravuje v § 64 odst. 1 zákona. Jestliže zboží bylo prodáno švýcarské společnosti a ta jej následně prodala do Rumunska, tak

tu o intrakomunitární plnění nejde. K poukazu na to, že žalobce předal zboží dopravci, je zapotřebí uvést, že to nebyl žalobce, kdo dopravu zajišťoval. Dopravu pro dodání zboží do Rumunska prokazatelně zajišťovala společnost SUMECO a náklady na dopravu spolu s úhradou zboží fakturovala právě společnost SUMECO rumunské společnosti. Případná náhrada za poškození zboží, pak vyplývá z přepravní smlouvy, jejíž uzavření dokládá mezinárodní nákladní list. Jestliže dopravu zboží žalobce nezajišťoval, pak už jen pro tento důvod nemohou být podmínky od osvobození od daně podle § 64 odst. 1 zákona dodrženy. Žalobce v době naložení zboží v Pomezí vlastníkem tohoto zboží nebyl a pro případ poškození tohoto zboží by mu nevznikla žádná povinnost k náhradě škody. Soud v té souvislosti poukazuje na výslovný požadavek žalobce, aby v mezinárodním nákladním listu byla někde uvedena společnost SUMECO. Právě tato společnost byla tím, kdo přepravu zboží zajišťoval, přičemž činila tak jako vlastník tohoto zboží. Kupní smlouva a účetní doklady opatřené rumunskou daňovou zprávou dokládají, že švýcarská firma byla tím, kdo rumunské společnosti zboží prodával. Společnost SUMECO byla tudíž kupujícím ve vztahu k žalobci a následně toto zboží prodávala společnosti K-EKO TRADERS. Nebyla subjektem, který obchod pomáhal financovat, jak se tvrdí v žalobě. Žalobci byla uhrazená cena za pořízený mák a ten stal se vlastnictvím společnosti SUMECO. Pro věc není rozhodné, co by následovalo pro případ, že by pořízené zboží nebylo prodáno. Pro účely posouzení nároku na osvobození od daně je rozhodné, že zboží nakoupené žalobcem bylo prodáno společnosti SUMECO, a ta s tímto zbožím obchodovala dále. Prodej zboží švýcarské společnosti proto není dodáním zboží subjektu registrovanému v jiném členském státě k dani. Žalobní tvrzení o tom, že švýcarská společnost koupila pohledávku společnosti žalobce za rumunským zákazníkem, nemá oporu ve spise a zůstává pouhým tvrzením, jestliže rumunský zákazník o pořízení máku jednal výlučně se společností SUMECO a spolu měli také uzavřenou kupní smlouvu. Tato společnost dodávku zboží s dopravou fakturovala a na její účet ve Švýcarsku rumunský zákazník za zboží zaplatil.

Tvrzeními uvedenými v závěru žaloby o tom, co mu bylo správcem daně sděleno mimo zvukový záznam, se nelze zabývat již se zřetelem k tomu, že tato sdělení ve spise obsažena nejsou. Pro věc rozhodné, že ani taková sdělení nemohou nic změnit na to, že podmínky pro osvobození od daně v projednávané věci splněny nebyly. Proto tu nemohlo jít o žádné zadržené finanční prostředky. Existence nákladu máku zpochybněna nebyla, za obsah protokolu odpovídá správce daně, přičemž jako správný potvrzuje jej též daňový subjekt. Nesouhlasí-li s obsahem protokolu má možnost tento svůj nesouhlas do protokolu vyjádřit. Důkazní břemeno je pak na daňovém subjektu, který své tvrzení má prokázat důkazními prostředky. Tvrzení žalobce o tom, že zboží dodal právě on plátcí daně registrovanému v jiném členském státě, prokázáno nebylo.

Napadené rozhodnutí není pro důvody uvedené v žalobě vadné.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 5. dubna 2017

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava